

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 lipca 2013 r.,

sprawy **R. J.**

skazanego z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 22 stycznia 2013 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 24 lipca 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną ;**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego, którego miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie

od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523 § 1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Dwa pierwsze zarzuty postawione w kasacji, w istocie stanowią dosłowne powtórzenie tożsamyh zarzutów postawionych w apelacji, z tym, że zostały powiązane z postępowaniem kasacyjnym poprzez jednoczesne wskazanie naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. oraz 457 § 3 k.p.k.

Stwierdzić trzeba, że stawiając te zarzuty obrona nie wskazuje w sposób precyzyjny, na czym polegać miałyby wady procedowania Sądu Odwoławczego, ograniczając się do powtórzenia argumentacji zawartej w uzasadnieniu apelacji. Tymczasem Sąd Okręgowy do każdego z tych zarzutów ustosunkował się (zarzut a – k.3, zarzut b – k.3). Nie sposób zatem uznać tych zarzutów kasacyjnych za zasadne. Zmierzają one natomiast do wywołania niedopuszczalnej w postępowaniu kasacyjnym kontroli instancyjnej.

Podobny charakter ma trzeci z postawionych w kasacji zarzutów – dotyczący naruszenia art. 7 k.p.k. W istocie jest on tożsamy z zarzutem z pkt 1 - a kasacji. Nie sposób bowiem przyjąć, że ewentualne naruszenie art. 7 k.p.k. przy ocenie materiału dowodowego w zakresie, w jakim jest on przedmiotem apelacji, nie stanowiłoby jednocześnie naruszenia art. 433 § 2 k.p.k.

Powyższe skutkowało uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.